

Rodocapsa

Š E R I F K A

Na jaře začali osadníci reptat a začátkem léta to v osadě vřelo jako v kotli. Jednou šerifka nedorazila na vandr a Joe Červotož zahájil otevřenou vzpouru.

Vystoupil na peřez a začal svou pobuřující řeč: "Kamarádi, když jsme založili osadu Černý bůvol, chtěli jsme mít i šerifa. Zvolili jsme jednoho, pak druhýho, pak jsme volili šerifa skoro každéj měsíc a pěkně jsme se střídali. Ale teď máme Dračici, která se drží od podzimka a šerifskou hvězdu nikomu nepučí. Kromě toho nás chce převychovat v lepší, čistší a pracovitější bytosti. což nesmíme připustit. Navrhuju, abysme Dračici řekli, že ji už za šerifku nechceme."

Hugo, rozvalující v trávě vypasené břicho, při Joeově řeči souhlasně pokyvoval hlavou a pak řekl: "Máš pravdu Joe. A taky nás všelijak tejrá. Víte přece, že nesmíme mluvit sprostě."

"A musíme s sebou věčně tahat kartáček na zuby," o val se Blešák, který miluje špinu a nenávidí mýdlo. Tvrdí, že obsahuje jakousi nebezpečnou příměs podporující impotenci.

Osadní vědec a intelektuál Šaman dosud jen poslouchal a konečně se přidal ke vzpouře taky. Řekl: "Abych se vám přiznal, není mi dvakrát dobře, když se nám třeba na nádraží posmívají. Víte přece, jak vyzývavě nosí Dračice čerifskou hvězdu."

"Vyzývavě taky, ale hlavně aby ji měl každéj na vočích"

zaburácel Blešák.

"Nejhorší je, že k nám nepustí žádný cizí holky" přihodil polínko Joe Červotoč.

"Jo, to taky. Až se přihrne, tak jí to řeknem. Já bych chtěl bejt taky někdy šerif" dokončil Blešák.

Po tom rozhodnutí jim bylo hned lehčeji. Hugo okázale žvejkal, plival a mluvil sprostě, Blešák velkomyslně rozdával své mýdlo, kartáček a pastu.

Potom šel Hugo k potoku a vrátil se celý rozpálený.

"Ty Joe," volal už z dálky, "u potoka lágrujou tři trampice v báječných žlutých blůžkách. Co kdybysme je sem pozvali?"

"Jej, skočte někdo pro ty buchty!" zajásal Blešák. "Teď už si to tu můžem klidně zabuchtit!"

"Běž Joč, ať nás nikdo nepředběhne," pobízel Šaman.

Joe tedy odešel a trvalo dlouho než se vrátil. Ale když se objevil, krácel pomalu a jakoby v transu. K údivu osadníků visely mu u pasu nějaké pestré cáry, v nichž byly později zjištěny nepředstavitelně rozsápané Červotočovy trenýrky.

Joe vůbec nevnímal zděšené otázky kamarádů, co se mu přihodilo, nevnímal ani velice taktně položenou otázku, jakže se jeho trenky dostaly n a a v r c h a kde zůstaly jejich zbytky.

Hugo dokonce pomýšlel na to, že se obětuje a sám půjde zjistit, co se děje. Ale myšlenka na vlastní nepřítel čistě prádlo ho zrazovala.

Otřesení osadníci seděli kolem netečného Jose jako slepice a jen zírali. Nakonec Šaman řekl:

"Nad bysme měli Dračici nechat úřad šerifa. Ona měla pravdu, že ženský jsou pro nás nebezpečný."

Vůdce vzpoury Joe to nevnímal.

"Ano, Šamane," přidal se Blešák. "Šerifce raději nic neřekneme."

Joe neprotestoval.

K večeru se k všeobecnému překvapení objevila na campu Dračice a za ní pochodoval neznámý dlouhán v krátkasch. Šerifka, aniž z útlých ramen shodila usárnu a šracáček, se mile usmála a řekla:

"Není to sice ode mě hezký," následovala dlouhá pomlka, "ale tohle je Honza."

Ošadníci se s dlouhánem rozpačitě přivítali. Dračice trochu zčervenala a pokračovala: "Já už kluci s váma nebudu jezdit. My jsme si s Honzou řekli, že si stačíme sami. A budeme se asi muset brát. Tak se na nás nezlobte, tady vám vracím tohle a ahoj!"

Nato se šerifka s dlouhánem prostě otočili a odešli. Hugo stál a celý popletený za nimi hleděl - v dlani přitom svíral její domovenku a šerifskou hvězdu.

Ticho nakonec protřhl Joe Červotoč, jako zázrakem navracený k životu.

"No tohle!" zvolala "Půl roku nás prohání a pak se na nás vykašle. No tohle!"

ULIČNÍCI NA JAŘE

Přišel květen.

Mizely blátivé kaluže, vzduch voněl zelenou trávou a na smetiště za stánkem s občerstvením příjemně hrálo sluníčko.

Sešli se tam veverák, rejsek a ježek, a čekali až do autocampingu začnou přijíždět první návštěvníci.

Veverák přežvykoval sirčičku, lédabyly visící z koutku tlamičky a byl v ráži. Vyprávěl, jak ho jedna slečna cpala sušenkami a burskými oříšky a dodával:

"Jenže ten její horolezec mi to záviděl nebo co. Víte co řekl? Řek: nemuchluj tu veverku, určitě je samá blecha. Já myslel, že se zjevím. Tak jsem mu šel v noci nahlodat lano, jenže to jste neviděli ten materiál. Ještě teď mě bolejí dásně."

"A máš blechy?" zajímal se rejsek.

"Hechte toho" pohoršil se ježek. "Radši si pojďte povídat, na co se nejvíc těšíte, až to tu opravdu otevřou."

Rejsek, který si přes zizu umínil stát se nejslavnějším výtržníkem rodného lesa drsně prohlásil:

"Já si vlezu do kelímku ved piva a pořádně se vožeru."

"Já sem budu chodit za ženskéjma" řekl veverák a přehodil sirku do druhého koutka. "Ale teď nám hlídá. Co je sakra s těma vejleťníkama?"

S nadějí se zadívali na opuštěnou příjezdovou asfaltku a širokou travnatou pláň, kde v létě rostou barevné stany,

vřískají děti a vrzají dveře umývárny.

"A ty spíširný v těch stanech" nahlas zavzpomínal rejsek. "Voni je zakrejavaj jen iskovejma kytičkovanějma záclonkami ..."

V zatáčce asfaltky se objevily veliké kroany, pod nimi pestré větrovky, a ubíraly se k autocampingu.

"Zase špagátníci" zaječel veverák. "Už zase jen špagátníci! Hladovci, každej kousek sejra si hlídaj jako voko v hlavě. Kdy už konečně přijede pořádněj nafasovanej vejletnickej auták!"

"Patřilo by jim ukousat tkaničky u bot" pomstychtivě řekl ježek.

"To nemá cenu tady čekat" mávl nad tím rejsek tlapkou a loudavě se vydal k lesu.

Odpoledne se slezli v soutěsce, kde někdo do skály vytesal nápis Camp u pěti havranů. U ohniště se tam zrovna k sobě něžně tulila trampská dvojice.

"Ta holka je pěkně vypasená" mínil ježek. "Ta bude mít s sebou jídla vagon."

"Tyhle vypadaj na to, že si ukloněj nějskou slátaninu a pak je jim zle to jíst" poznamenal rejsek.

"Poblívky a jiný vendrácký jedy nečeru" prohlásil veverák. "ale podívejte ten narvanej žracák. Ten je! Snad tam zas nebude svetr s pláštěnkou jako dycky."

"Jenže maj ho zapnutej na řemen a ještě se vo něj vopíraj.X Co teď?" zakňoural ježek.

"Na večer čekat nebudem, na to mám moc velkéj hlad vole" řekl výtržník rejsek. "Já to du votevřít."

Se zatajeným dechem sledo ali, jak se rejsek plíží kolem

ohniště a popotahuje za přezku. Tramp si toho všiml, pustil trampku z náruče a řekl:

"To je zajímavý, běhá tu taková tlustá myš, nejspíš samička co bude mít mladý."

Rejsek se polekal, utekl do trávy ke svým a aby maskoval strach zahrozil zpátky pěstičkou:

"Copak nevidíš vole, že jsem mužskej?"

Ale ježek se už dal skoro do pláce, takový měl hlad. Veverák se zamračil a řekl, že žracák dobude, i kdyby se měl dát vycpat. Vylezl z úkrytu a veřejně pochodoval k ohništi, sirku v tlamičce a zlověstný výraz ve tváři.

Trampka uviděla veverku a vypískla:

"Jé veverka! A vůbec se nás nebojí!"

Veverka přihopkala blíž.

"Opravdu se mě nebojí. Podívej Péto jak je ochočená, ona se nechá i pohladit."

Tramp něco zabručel.

"Ona se nechá chovat, podívej, ta je roztomilá, ěuňuňu..." řekla trampka a přízeň, kterou předtím věnovala trampovi přenesla na veveráka. Veverák se nechal hladit, chovat a hýčkat a tvářil se spokojeně. Potom trampka objevila veverákovu sirku a spustila křik. Myslela, že snad veverka hlady přezvykuje dříví a hned Pétovi nařizovala otevřít žracák. Tramp neochotně poslechl. Začal vyhrabovat zásoby a rejsek s ježkem schovaní v trávě jen zírali. Rejsek rozhodným hlasem pronesl:

"Tak sem se v noci vypravím se stěhovákem."

Nakonec Péta už toho měl dost a otráveně řekl:

"Troubili jste budíčka?" opáčil přísně Čenda. Gryzli Samá Piha se potouchle zašklebil a řekl: "My jsme chtěli troubit. Ale trouba byla ucpaná."

"Jistě šéfe" pravil Velkej Šedej Gryzli. "Někdo nám prostě ucpal troubu žvýkačí gumou."

"Ovšem na ucpání trouby je žvýkačí guma výbornej materiál" poznamenal čtvrtý z Gryzlů, Gryzli Zrzavá Bestie.

Čenda pochopil, že si z něho zase dělají legraci a nevěděl co říct. Jenom poznamenal: "přestaňte s tím šéfem chlapci. Cháci abyste mi řákali Rikitan."

"My vám Rikitan nikdy říkat nebudeme šéfe" řekl vážně Velkej Šedej Gryzli. "Vám ne šéfe."

Čenda byl už tiše. Otočil se odešel, aby pohnel táborníky k dennímu programu. Večer otevřel svůj zápisník a napsal si: "Schválně nechali zaspát celý oddíl. Pověsili mi nad nos zabláčenou botu. Na stan si natloukli nápis TO GRYZLOVÉ."

Čenda přestal psát a zamyslel se. Vzpomínal na první dny v táboře, na dobu kdy začal chápat, že ne on, ale Gryzlové jsou hlavou a autoritou oddílu. Velkej Šedej Gryzli jedním slovem zvládne tlupu o rok starších pořádků a když začne Malej Gryzli S Brejlema vyprávět příběhy z dobrodružných románů, ztichnou i největší darebové a visí na něm očima.

Jednou mu sebrali svažek Setona, Rychlé šípy a Kroniku Ztracené stopy. Ty knihy měl s sebou protože ho nadchly a chtěl učit děti zálesáctví. Jak se mu pak doneslo, prohlásil Velkej Šedej Gryzli, že pro Čendu je těch knih škoda.

A nechtějí mi říkat Rikitane, vzpomněl si Čenda. Pročpak mi nechtějí říkat Rikitane?

Druhý den ukazoval oddílu jak se správně rozdělává oheň.

"To vám nechytne šéfe" utrousil Gryzli Zrzavá Bestie.

"Velkej Šedej Gryzli umí zapálit oheň jedinou sirkou" rozhlášoval Gryzli Samá Piha.

A opravdu, když Velkej Šedej Gryzli vystřídal umordovaného Čendu, nalámal si chraštíčko, urovnal hraničku a oheň vesele zapraskel, snad z radosti, že už má od Čendy pokoj.

"Takhle to dál nejde" zapsal si večer Čenda do deníku. "Zdolám je fyzicky. Utahám je na našich orientáků."

Noční orienták se opravdu uskutečnil. Dopadl jak oddíl očekával. Gryzlové dovedli po mnohakilometrovém bloudění oddíl zpět do tábora a slavně šli uvařit k snídani kakao a knedlíky s vajíčkem, zatímco Čenda, který se uštvál zničeně odpočíval daleko v údolí v lesním houští.

Tehdy začaly všechny děti brát Čendu jako nutné zlo a úplně se podřídili Gryzlům. A když se tábor schýlil k závěru uměly toho ze zálesáctví dost a začily toho s Gryzlama jako nikdy na žádném táboře.

Čenda byl z toho nešťastný. Ale chystal se s Gryzlama ještě jednou utkat. Došlo k tomu brzy a kvůli rybníku. Čenda se rozhodl táborníky nahnat do studené vody za synchronického počasí aby se otužili, kdežto Velkej Šedej Gryzli tvrdil, že otužování se musí dít individuálně a dlouhodobě. Táborníci stáli za Gryzlama, poslechli Čendu jen neradi a do tří dnů byl tábor zamořený rýmou, kašlem a bolením v krku.

Čenda si napísal do deníku: "Ne á se nic dělat, Gryzlové mě zakouslí, teď jen ohledají mé ubohé kosti" a vydal se za Velkým Šedým Gryzlem aby se snífil.

"Neměl jsem brát to místo vedoucího když na to nestačím" přiznal se Gryzlům. "Byli byste tak hodní chlapi a trochu se mnou spolupracovali?"

Velkej Šedej Gryzli si zase drnkal na kyteru. Rozhodně zavrtěl hlavou.

"To jistě! Vy budete slavný a schopný vedoucí a my potáhнем oddíl za vás."

"Tak jsem to nemyšlel." řekl honem Čenda. "Chtěl jsem se od vás jen něco naučit."

"Já všeecko znám od staršího bráchy" přiznal se Velkej Šedej Gryzli. "Jezdím s ním od malička na vandr. Ale my ti Čendo posůžem! Ovšem za předpokladu, že budeš hodný a poslušný!"

Čenda kupodivu souhlasil.

Když se balilo k odjezdu domů, našel Čenda v zápisníku naškrábané tyto řádky:

"Ahoj Čendo! Byl to docela hezký tábor, hlavně pro nás, protože jsme se tu ty, Gryzlové dali dohromady, a založili osadu. Ty jsi byl teď na konci takový dobrý. Možná, že Ti někdy přece jen budem říkat Rikitene.

T.O. Gryzlové."

A dole bylo ještě připsáno:

"P.S. Zapomněli jsme Ti říct, že na nádraží bude asi řev a rodiče Tě roztrhnou. Myxma sme přesvědčili děcka, aby domů

napsal, že nám vědecky všechno jídlo sníš a tábor v noci
pláče hladu. Šťastnou cestu domů, Čendo!"

0 0

HRAZIVÉ ODPOLEDNE

• • • • •

Na kraji skal se na zasněžené kládě krčí Henda v celto-
vém kožíšku s čepicí přes uši, a zuřivě vyhrává na kyteru.
Chvillemi přestává, dívá se na své promodralé prsty nebo
pohlíží dolů do černobílého údolíčka.

Cestičkou vyslapanou ve sněhu se přiblížila trampka v obrovských kožešinových palčácích a s teplou kapucí přetěženou až na vrásek zčervenalý nos.

Přišla Hondovi říct, aby se raději ohřál v jeskyňce u ohně a nechal toho vyhrávání na sněhu.

"Vždyť je to jedno, za chvíli vyrazíme na vlak" odpověděl Honda. "Mně se v tom čmoudu špatně zpívá."

"Ale pořád nehraješ ani nezpíváš" namítla trampe.

"Já jsem myslel na Dobku" přiznal se Honda. "Teď zrovna na ni myslím v jednom kuse."

"Co? Jo?" překvapeně ze sebe vyrazila trampka, pak radostí plácla palčákama o sebe a uběhla zpátky k ohni.

Honda na ni chtěl ještě zavolat, ale už byla pryč.

Přiběhla ke vchodu do ohně zčernalé tmavé jeskyňky, vylákala ven Drobku, svou nejlepší kamarádku, a pak si ze rohem dlouho špitaly a chichotaly se.

Když se celá osada ubírala, nebo lépe brodila sněhem na vlak, pozoroval Honda, že kolem něho panuje podivná svá-

"Podívej, už ho tam zase bere!"

Pod trhlinou postával Johnny s rukama v kapsách a zíral nahoru.

"Pořád se bojíš, že spadne?" volal Honda.

Johnny nechal zírání do trhliny a šel k ohni.

"To jsme tu boudu nemuseli stavět, když se tu bojíš" poznamenal Honda a Johnny mlčel.

Přišla noc, větrná a bouřlivá, na střechu v poryvech narážel silný déšť. V přístřešku se tísnilí tři trampové, ale jen dva si ten úkryt pochvalovali. Johnny se každou chvíli vrtěl, nemohl usnout a nakonec se slovy: "Já na tu skálu nemám nervy, já mám pořád pocit, že některý blesk uvolní ten balvan, já jdu spát do lesa" popadl igelit, spacák a baterku, a zmizel v bouři.

"Neblázní, promokneš!" hulákal za ním do tmy Honda, ale Stormy řekl, že alespoň mají víc místa. Začali dřímat, ale ne na dlouho. Brouk, kterého jim Johnny nasadil do hlavy hlodal a hlodal.

"Slyšíš to skřípání?" teptal se Honda a oba se pozorně zaposlouchali.

"Někdy ve větru skřípeu kmeny" řekl ~~Stormy~~ Stormy "ale já slyším jen hukot deště."

Pauza. Pak zase začal Honda.

"Pískovec je hrozně sálivej. Když prší, tak voda rozšiřuje kdejakou spázu, podemele kdeco, vodnáší zrníčko po zrníčku, a potom se třeba i něco zřítí ..."

Předem už jistě tušíte, jak to dopadlo. Nevydrželi. Se strašlivým nadáváním prchli jako Johnny z boudy do deště.

Než našli Johnnyho, aby mu sebrali jedinou baterku, než si na svitu blesků ustřelili na kraji lesa, byli oba zmoklí od spacáků až po ponožky.

Ráno zářilo slunce a z louky stoupala pára. Vrátili se k boudičce a Honda na jejím prahu padl na kolena. Z přístřešku dýchalo teplo, sucho a útulno.

"Jak jsme to jen mohli udělat" zakvílel Honda. "Jak jsme jen mohli opustit takovej pelíšek! Džíny mě studěj, spacák mám vlhký, já snad dostanu regma!"

Stormy tvrdil, že v noci je všechno strašidelný a pak šel sušit. Johnny neustále zdůrazňoval, že ho nemuseli následovat. Ale sušil taky.

Když byli v nejlepším sušení, objevil se na kraji lesa Dráka, šerif osady se sympatickým názvem "Padesát metrů vod hospody". Přihnal se, praštil usárnou o zem, rozhlédl se po rozvěšených batlech a rozbalených spacákách a zařval:

"Střeche, že jo? Navydržela, že jo? Ste namíchnutý, že jo?"

Potom ukázal prstem nahoru do trhliny v masívu a pokračoval:

"Tak sušíte kamarádi, že jo? Je to lepší, než kdyby se skutálel támhle ten kamínek, že jo?"

Ti tři ani nemukli. Jen Stormy po něm hodil ošklivý pohled, protože zrovna neměl nic lepšího po ruce.

Co vám světlé
no výhoz
Ať nic všude
chytá no svou
káňkách

Přesunuli se k ohništi a sejmuli bágly. Bíbovi se to nezdálo. Pořád huhlal, že Zdenka, známá svou čistotností, by si určitě nelehla do tak špinavého a ožezlého spacího vaku.

"Ale vždyť se stejně brzy vzbudí a pak se přesvědčíš" odbyl ho šerif. Skutečně? čekali, že se spacák co nevidět zavrtí, zavrže zip a ukáže se Zdenčina ruka šátrající po brýlích. Ale nic. Cizí spacák se nehýbal.

Rozdělalí oheň, Bíba vybalil pánev, Klacek žracák a vařili sami. Spacák pořád nic. Nepohnul se, ani když Klacek převrátil škvířící se pánev do ohně, lekl se a strašlivě přitom zařval, ani když hladový Bíba Klackovi spílal, nepohnul se ani když šerif chtěl vynadat oběma, ale zakopl přitom o kládu až to pod převisem temně zadunělo a potom se svalil do ešusů, což vyvolalo lavinu řinčení.

Když konečně rámus skončil, zavrtěl šerif hlavou a pravil, že Zdenka má nějak tyrdší spaní. Nu což, půjdou spát a ráno se uvidí.

Ráno, hned po svítání, se šerif tajně a potichoučku vyhraba z pezechu. Se skloněnou hlavou aby se nepraštil o strop převisu a v ponožkách obešel ohniště, kanady si obul až na jehličí a prohl k potoku.

Byl pevně rozhodnut. V noci si všechno promyslel, a teď se mu před očima jasně rýsoval následující osud kamarádky Zdenky, která jim svým příchodem zřejmě chtěla naznačit svou náklonnost: tento vandr už zůstane Zdenička s osadou. Pozvou ji na další vandr, a pak zase, potom ji přijmou do

osady. Načež se dá Zdeničce najevo, že šerif oplývá vroucími city a láska pro něho není neznámý pojem.

Šerif, aniž by chápal smysl svého počínání si umyl v potoku obličej, pak se učesal a celý nešťastný přejížděl bradu dlaní a vyčítal si, proč se v pátek neholil.

Připraven k uvítání kamarádky Zdenky se vrátil pod převis a tam už u ohniště seděl Klacek. Klacek uviděl šerifa a zatvářil se jakoby nic. Ale šerif si ke své zlosti všiml, že Klacek je už , tak brzy po ránu, taky učesaný.

Jo tak ty takhle, pomyslel si šerif. Já ti přijmu Zdenku do osady a pak zapláču nad výdělkem! Kdepak, se Zdeničkou budu jezdit sám, ještě bys mi ji záviděl. A Bíba je ještě nebezpečnější. Odjakživa je samá holka.

Šerif se usadil na kládě vedle Klacka a taky dělal jakoby nic. Bíba zrovna vstával, a jakmile uviděl ty dva u ohniště pochopil, zajiskřily mu oči a začal se pochechtávat do spacáku.

Klacek se šerifem se mu ani nemohli pomstít. Protože konečně nastala ta chvíle.

Cizí spacák se znenadání zavrtěl. Potom ~~kreka~~ trochu zachrochtal a podle vlnění povlaku se vetřelec drbal na hlavě. Pak zip sjíždí dolů a ze spacáku se souká podivné stvoření. Stvoření zdaleka nepřipomíná půvabnou dívku. Má nesouměrnou hlavu s pramínky mastných nestříhaných vlasů, na umouněném nose kulaté brejličky a pod ním mohutný předkus. Stvoření se vyhrabalo ven, protáhlo se, čímž předvedlo kostnatý hrudníček oděný v ušmudlané vytahané tričko a zasípělo:

"Já jsem Špulda" a hned dodale: "Kamarádi, máte cigáro?"

o o o

Kapitola druhá,

v níž duní koleje, připíjí se na daleké cesty a voní rum

o o o

Pe nástupišti se k vřákům ubírají dvě uklízečky. Jsou v živém heveru, každá si nese kbelík a keště, a za sebou vlečou igelitové pytle na odpadky. Před nádražní restaurací se zastaví a jedna povídá:

"Helejte pani na ty kluky. Já bejt jeho máma, tak ho přerazím."

Pani se pšáklavě zasmála.

"Kdepak, takovýho byste se musela bát, eště by vás bacil!"

"No, však já bych mu dala ... "

A obě se kolíbají dál k opuštěným soupravám.

Objekty jejich pozornosti se stále ještě motají ve dveřích restaurace a pokoušejí se dostat ven. Ten větší, kulatý jak sud, se šerifskou hvězdou na kešili, má stetson se širokou střeškou a na boku stočenou práskačku. Kdykoli vrazí do veřejí působí práskačka jako nárazník a odhazuje há zpátky. Druhý je na tom líp a snaží se svého kamaráda přenést přes práh. Jeho vandrđres je pochmurný jako noc. Černá kešile i vesta, černé plandavé kalhoty na kšandách, černý klobouk, černý opasek a kolem hubeného krku černý šátek. Co na něm není černé je maličká zlatá podkova přišpendlená na klobouku a úzký žlutý lem šátku. Oba mají domevenky T.O. Jižani.

Konečně se vystrkali na koleje, ten černý neustále svého kamaráda šetrně podpírá, ale nemůže mu zabránit, aby hlasitě nezvracel.

V té chvíli šli kolem Klacek a Bíbou, a Bíba polohlasem pronesl:

"Je tu oblačno, až zakořalněno."

Sud s práškačkou se otočil, chytil Bíbu za rukáv a dýchl mu do tváře lihové výpary.

"Znáš Macka?" zachrptěl a nečeka je na odpověď pokračovali:

"Až ho potkáš tek mu řekni, že číhám, a rozbiju mu dršku!"

Zavrával, padl na svého černého opatrovníka a zařval:

"Já číhám! Číhám!"

Po této zastávce pokračovali Klacek s Bíbou v procházce, i přes ostudnost výjevu mírně rozveselení. Bíba říkal:

"U Jižanů se něco děje. Flustej bandita Dany vyhrožuje svému šerifovi a sám má na kapsičce přišpendlenou šerifskou hvězdu."

Šli kolem uklízeček, které mezitím stačily uklidit vlak a dívaly se, jak to s tím černým a tím druhým na kolejích dopadne. Klacek se s nimi dal do hovoru, zatímco Bíba mířil k druhému konci nástupiště, kde bylo nádraží zbarvené do maskáčova a drnčely tam kytary.

Klacek ho potom doběhl a něco skrýval pod batlem.

"Pojď už do vlaku" řekl udýchaně "šerif se určitě klepe strachy, že nám to ujede a bude muset opatrovat naše uzdy. Kromě toho já mám strach, že nás tu někde zmerčí Špulda."

Nasměrovali se tedy na kolej označenou tabulí JIČÍN.

"Dneska potkat Špuldu, tak se snad otočím a jedu domů" prohlásil Bíba. "Já už to nemůžu vydržet jak za námi pořád leze a všechno nám sní. A tak to můžem vodhánět, to ho můžem častovat nadávkama, Špulda je jak příbojová vlna a

vždycky nás někde vystopuje. Já na něj nemám nervy."

"Jo, věrnější stín už za námi chodit nemůže" souhlasil Klacek.

U vlaku na Jičín postávají Jižani a kouří. Klacek s Bíbou jdou kolem nich a Klacek hlasitě říká:

"Jsem zvědav, za jak dlouho Tlustej bandita Dany přeleze koleje aby se dostal k týhle sebrance."

Příkrčil se. Kupodivu odnikud nepřiletěl pohlavek ani kelímek od piva, jenom někdo zavrčel:

"Dej si vodpal!"

Oba tedy kráčeli dál a byli rádi, že je při tom střetnutí pozoroval jejich šerif, který před chvílí pomáhal stěhovat dovnitř oknem basu, a teď je vyhlížel.

Bíba s Klackem vlezli do vlaku a na chodbičce se Bíba otázel, co to Klacek pod batžem skrývá. Klacek rozepnul kma batl a Bíba uviděl láhev od rumu, v níž se do třetiny převalovala zlatě zářící tekutina. Bíba užasl.

"Kdes to vzal?"

"Od uklízeček" řekl Klacek. "Našly to ve vlaku a hádaly se, která si to veme. Řek jsem že moje, že jsem ji tam zapomněl. Jejich chyba, že mi uvěřily."

"Před šerifem to schovej, ten by ječel" napomenul ho Bíba. Šli si sednout. Šerif nechal dívání z okna a přivítal je slovy: "Špuldu není vidět. Tentokrát nám dal pokoj."

Vlak se dal do pohybu.

Přes uličku se usadili sezónáci. Jeden rozbil láhev

červeného vína. Pronesl: "Na naše další společné cesty!" a po mocném doušku ji posílá kolem. Šerif takovou škodlivinu chladně a rozhodně odmítl a zlým pohledem setřel Klacka, který na láhev pohlížel příliš hladově.

Vlak ujíždí dál k Jičínu a za okny se míhá hradba Skaláku. Klacek se najednou zvedl a se slovy "Mně je hrozně špatně, já musím jít tam" odešel. Když se vrátil, řekl Bíba tenkým hlasem: "Mně je taky špatně" a už se ~~z~~ zvedl.

"Půjč si můj batl, je tam studený průvan" říká skomíravě Klacek. Tak se chvíli střídají v procházkách s batlem a šerif nad tím kroutí hlavou.

Za Rovenskem se jim jako zázrakem udělalo dobře. Dávali pozor, aby na šerifa nedýchali zblízka a prázdná láhev od rumu odpočívá daleko ve schránce na odpadky.

Šerif je celý ustaraný. Z kapsy vytáhl obálku a řekl:

"Podívejte, co mi přišlo. Představte si, že nám Jižani poslali zvadlo na oheň."

"To není možný" vyjekli Bíba s Klackem současně. Na zvadle je pečlivě nakreslený dopodrobna vyvedený totém, na druhé straně vysoká štíhlá pískovcová věž, v pozadí silueta Trosek a přes to text: Kamaráde, kamarádko, zveme Tě na 4.výroční oheň atd. a dole podpis T.O. Jiženi.

Šerif pokýval hlavou.

"Už je to tak. Posmívají se nám. A drbou nás. Roznášejí, že prej se Klacek při našich válkách schválně nechává zajímat aby pak mohl žebrot o hlt desítky a Bíba místo aby vodil lásky na zmrzlinu tahá je po vinárnách."

"To není pravda" vykřikl Bíba s Klackem opět současně, ale šerif jim odsekl: "O vás dvou vím dávno svý. Ale ~~kaxka~~ o to se nejedná. Mám báječný nápad jak Jižany pokořit. My uděláme daleko lepší oheň než oni, se soutěžíma, packama a Jižani budou mít vztek."

Bíba ho rychle zastavuje.

"Nic nechystej šerife. Podle heala: šerif vymyslí, Klacek vokecá a Bíba vodře, nemá tvůj nápad naději. Je nás málo. Já navrhuju, abysme na ten potlach jeli, na místě pak rozhodnem co jim provedeme."

S tím šerif souhlasil a pak se bavili o Jižanech a navzájem se ujišťovali, že se něco děje.

Vlak zastavuje v Libuni a T.O. Severní západ se hrne ven. A už ve dveřích vidí Špuldu s ranečkem, postává u kolejí a s vyjeveným výrazem dává dobrý pozor, aby své nové kamarády nepropásl.

o o o

Kapitola třetí,

v níž šerif upadne v rozpaky, Špulda dostane rohlík a tlachový oheň šlehá vysoko k obloze.

o o o

Ve skrytu smrkových větví, schovaný ve vysoké trávě odpočívá kulatoučký plechový soudek. Třpytí se na něm rosa a hbitě pobíhají pavouci.

"Věděl jsem, že tu bude," tiše zachraptělo z houští. "Tentokrát jim přijde draho veřejně nám posílat zvadlo."

"Musíme zmizet šerife" ozval se další hlas. "Nezapomeň že Špulda je nám stále v patách."

Klacek a šerif vylezli z houštiny na palouk. Stmívá se a tlachoviště se vyprázdnilo. Je už dávno po soutěžích, při úpatích skal plápolají ohničky, v kotlicích bublají polívky, voní káva a rozpalují se pánve. Vzadu u jednoho ohničku Jižani rozechřívají smůlu a patlají to na fágule.

Klacek se šerifem se zastavili u opuštěné hranice z těžkých klád, vycpané suchým jehličím. Na útlé tyči se tam ve větříku převaluje jižanská vlajka s modrým ondřejským křížem a bílými hvězdami. Pod ní v trávě jsou na celtě rozloženy pestře pomalované březové placky.

"Přišel náš čas šerife" říká Klacek. "Říkals přece, že vydírání je sice neoriginální, ale zato účinný způsob msty."

"Jdeme na to Klacku" zachraptěl šerif. "A Jiženům zasadíme ránu. Buď ceny nebo sud. Jsem zvědav, co si vyberou."

"Naše činnost má skutečně výchovný dopad" řekl Klacek. "Jenom nezapomeň, že jedna placka patří mně. Byl jsem druhý v trojboji."

Šerif se rozhlédl na všechny strany a když byl přesvědčen, že ho nikdo nevidí, bleskově se shýbl, přehodil cípy celtý do středu, shrnul to všechno do ranečku a s kořistí v náručí mizí v lese. Klacek pozmalu nenápadně odchází za Bábou. Našel ho u ohniček, obleženého jižanskými osadnicemi.

Setmělo se. Ohničky u skal rychle zhasínají. Paloukem se klopýtá k hranici.

Bába šeptá šerifovi: "Špulda měl hlad, tak jsem ho na-

krmil. Tím chcám říct, že už nemáme ani drobeček chleba."

"Nevadí, já jsem si ulil rybičky v tomátě. O těch Špulda neví."

Vmáčkli se do kruhu a vzápětí nastává napjaté ticho, jaké bývá v divadle když se zhasíná. Ticho končí hvízdáním padající hořící směly z přináššených pochodní. Pochodně procházejí kruhem a zastavují se na svém místě. V jejich světle se ze tmy vynořuje hranice v neskutečných zlatých barvách a tvář Macka, šerifa Jižanů:

Nad tlachovištěm zní jeho hlas:

"Volám oheň!

Volám oheň, aby očistil naše srdce.

Aby nám přinesl lásku, sílu a krásu.

Aby planul ve jménu věčného kamarádství.

Zapalte oheň!"

Pochodně se sklánily k zemi. Z hranice chvíli stoupá pruh šedého dýmu, pak najednou vyšlehují plameny. V ten okamžik drnkly kytary první akordy Vlažky.

Po Vlažce šerif kopl Bíbu do kotníku a šeptl:

"A teď musíme přetrpět jižanskou hymnu."

Dozpívala se další píseň, Macek vítá kamarády na ohni, oznamuje večerní soutěže a složení poroty a konečně uzavírá šerifský kruh.

Bíba naznačil šerifovi kam se má podívat. Šerif strnul. Ačkoliv ho předtím po zádech lehce mrazilo, najednou sálá vedrem. V kruhu kamarádů vidí dívku v huňatém svetru a manšestrové kšiltovce. Na nose jí sedí brýle a celý zjev připomíná učitelku středního věku na lyžařském zájezdě.

"Zdenička!" šeptá šerif a oči mu září. Otočil se ke svému a řekl:

"Tak do toho. Půjdu za Mackem a předložím mu ultimatum. Placky za pivo. A pak jim ten sud potupně vylejeme."

"A oni nám zase potupně nařežou" povzdechl si Klacek, ale šerif nedbal.

S ustaraným výrazem ve tváři a notýskem v ruce řídil Macek potlach, přesně jako výkonný počítač. Nepřekvapilo ho, když se za ním objevil samolibý úsměv šerifa T.O. Severní západ.

"Co je?" zeptal se a pokynul otálejícímu soutěžeckému kytaristovi, aby už spustil. Zatímco kytarista začal nepřiliš věrně napodobovat Kapitána Kida, šerif se zašklebil a otvíral ústa aby Mackovi předložil své podmínky. Jenže v ten moment přešel kolem Jižan s vycvokovaným Indiánem na zádech bundičky, nese celtový raneček, rozbálí ho a klidně po celtě rozkládá ceny. Šerif zase pusu sklapl.

"Tak copak je? Mám si tě snad napsat?" s potouchlým úsměvem se ptá Macek.

"Jo, napiš mě" odpovídá smutně šerif a ani neví, co říká. Vrací se zpátky a jen myslí na ten celtový raneček, že ani neuskutečňuje svůj úmysl zastavit se u Zdenky, praštit ji do lopatek a houknout: "Kde ses tu vzala čarodějnice?" čímž by jasně naznačil své city.

Bíba s Klackem už o tom neúspěchu věděli, neboť Klacek začal vyvolávat vítěze odpoledních soutěží. Klacek si šel taky pro placku a přinesl pěkného barvitého kovboje na černém mustangovi v háji kaktusů. Provázel to komentářem:

"Nejdřív jsem ji vysoutěžil, pak jsem ji ukrad, teď jsem ji dostal a nakonec abych se s ní vláčel domů."

Jakmile Macek rozdal ceny, spustil delší řeč o situaci v T.O. Jižani.

"Protože se část členů rozhodla trampovat pouze v po-hostinství, rozhodli jsme rozdělit se na dvě osady. Původní Jižany vede Damny a nejsou na potlachu přítomni. Druhá část Jižanů uspořádala tento oheň a slavnostně vyhláshuje: měníme původní název na T.O. Jižanská vlajka a šerifem jsem byl dnes odpoledne zvolen já."

Když Macek skončil a začali zase hrát, pomyslel si šerif: "Pukni z těch svejch šerifskejšch hvězd, já mám stejně hezčí a blýskavější" a vzápětí nadskočil, neboť Macek ho vyzval k soutěži ve veselém vyprávění.

Nastalo ticho a všichni upírali oči na trojici Severního západu. Šerif vstal jako v mátechách a rozpomínal se, jak se ho Macek ptal, jestli ho má napsat.

"Vyprávěj o našich válkách s Jižany, s tím budeš mít úspěch" křikl za ním Bíba.

Šerif se toho nápadu chytil jako tonoucí stébla. Doklopýtal k Mackovi a po chvíli přešlapování spustil. Vyprávěl o nekonečných soubojích před restaurací Na Vyhlídce, vynadal Jižanům chmelových otroků, nezapomněl se pochlubit nepřiliš častými drobnými úspěchy a jen okragově se dotkl náskilných scén, když téměř pravidelně zvítězili Jižani.

Během vyprávění se kruh kolem ohně svíjel směchy, říčel a chechtal se. Nakonec zaburácelo silné umí a šerif zpocený jako po horké koupeli se chtěl odplazit na své místo. Ale dlouhán Macek ho vzal kolem ramen a vyhlásil, že Jižanská

vlažka zakopává válečnou sekeru a všemu dodal korunu tím, že řekl:

"Kamarádi a kamarádky, T.O. Severní západ i dnes chtěla ochránit váš organismus před zhoubnými účinky alkoholu. Schovali nám ~~me~~ ceny, aby nás donutili vydat soudek, který máme táhle připravený. Naštěstí jsme ceny dostali včas zpátky. Pro klid duše Severního západu oznamuji, že sud je plný kofoly a můžete si začít připravovat esusy."

Šerif se vracel k Bíbovi a Klackovi s rudě planoucími tvářemi. Potom začal Macek rozdávat domovenky novým členům Jižanské vlažky a mezi nimi byla i Zdenka. ~~Šerifovi~~ Šerifovi připadalo, že Macek jí domovenku předával radostněji a s větším potěšením než ostatním, a začal vidět krvavě.

"Že jsme sem, my hloupí, jezdili" říkal Klacek a měl vztek, protože Zdenka si jich vůbec nevšímala.

Macek rozdál placky za sólozpěv, sbory, došlo i k veselému vyprávění, a než se nadáli, volal šerifa aby si došel pro první cenu. Šerifovo krvavé vidění přitom trochu polebledlo, a když mu Macek srdečně stiskl ruku zrozpačitel, a ujistil ho, že taky končí nepřátelství.

Přeplněn rozpaky se potřetí vracel k Bíbovi a Klackovi, a od té doby mlčel a díval se před sebe do planoucí hranice.

Macek zrušil kruh, rozproudila se uvolněná zábava. Noc pokračuje jak začala, drnkáním, povídáním, jen oheň teď hoří nízko při zemi.

Noc ubíhá, blíží se svítání a hranice mizí v hromadě popela. Začalo svítat, a když se šerif chystal následovat Klacka,

který šel spát hned po zrušení kruhu, přišel Bíba a řekl.

"Právě jsem na to přišel. Podívej se!"

Stranou na kládě sedí Špulda, třese se zimou ve svých tenkých utahaných hadříkách, ale usilovně do sebe cpe kusy rohlíku.

"No a co? Někomu ukořistil snídani" řekl šerif.

Bíba potřásl zrzavou kšticí.

"Nebuď hloupej šerife. Pojď na něj!"

Špuldův předkus pořád ještě zápasil s předvčerejším zgumovatěným rohlíkem, když jeho ramena stiskly Bíbovy tlapy

"Špuldo, kdo ti dal ten rohlík?"

Špulda mlčí a cpe se.

"Špuldo, ptám se kdo ti dal ten rohlík!"

Odpovídá jen mlaskání.

"Špuldo, ptám se naposled. Odpověz, nebo ti ten rohlík vlastnoručně nacpu do chřtánu."

Špulda vyskočil jako štipnutý vosou.

"Vy mi nic nepřejete" zaječel. "Vy mě nemáte rádi! Vy mi chcete nabít!"

Šerif Bíbovi naznačil, aby přestal a začal Špuldu chlácholit. Vyzýval ho, aby se přiznal, že se mu nic nestane.

"Tak dobře" řekl Špulda a jeho brejličky se zatvářily zarputile, "já jsem tě dobře viděl, šel jsem prozradit Mackovi kam jsi schoval ty placky. Macek je lepší než vy. Helejtež co mi dali!"

Špulda zašátral pod kládou a vytáhl osleplý igelitový pytlík plný rozlámaných rohlíků.

Šerif užasl.

"Macek snad někde vybral popelnici nebo co!"

"Špuldo, Špuldo, tys nás zavařil pěknou vostudu" řekl smutně Bíba, jen tak lehce ho pleskl přes záda, a šli pryč.

"Stojně mi nic nepřejete! A já vás taky nemám rád!" ječel za nimi Špulda.

"Neměl jsi bejt na Špuldu tak zlej" vyčítal šerif Bíbovi, když se ukládali do svých spacáků. "Je sice příšerně votravnej, ale v podstatě je to ještě dítě."

"Neboj se šerife, stejně se ho nezavíme" odpovéděl Bíba, vázal si ledviňák a pokračoval: "To byl vydařenej potlach což? A teď mi řekni šerife, co budeme na vandru dělat, když jsi uzavřel s Jižanskou vlajkou mír?"

Šerif nerozuměl.

"To se teď budem jenom brouzdat přírodou a velebit nekonečný dálky? Pro koho budem vymýšlet léčky a kdo nám do nich bude padat?"

Šerif namítl, že klidné povalování na campu bez honiček s Jižany má taky svůj půvab. Stejně se nedá nic dělat, neboť dal Mackovi své slovo.

Bíba zaútočil.

"A Zdenu vám taky přebrali. To jim chceš jen tak odpustit?"

Šerif se zavrtel do spacáku a zahučel, že nechce.

"Tak vidíš. Máme důvod proč přestat dýmat dýmku míru. A abys měl klid, můžem si taky změnit jméno osady."

Šerif vystrčil hlavu.

"Cože?"

"T.O. Severozápad. To budeme my a dáme Mackovi zabrat jako dřív. Já si už neumím představit vandry bez šarvátek."

Šerif řekl, že si to ještě promyslí. Otočil se a spal.
Bíba zatáhl zip a usnul taky.

Mezi kmeny se rozzářily bílé pruhy probuzeného slunce.
A ke spacákům se tiše plížil Špulda, připraven obrat
T.O. Severní západ o poslední rybičky v tomátě.

o o

Září 1979

Fotografie: J E R R Y

Text povídek: K A V Ě